

17.22x22.65	31	עמוד 10	מעייני הישועה	26/04/2013	36745388-4
בית הגלגלים - 14170					

לא מוות

במשך 20 שנה, מאז לידתו, נאבק דניאל קריגמן על זכויותיו ומעמדו בחברה. כעת, המשימה של דניאל, המרותק לכיסא גלגלים, היא לשכנע את גורמי הצבא ולהתגייס כמו חבריו במכינה לצה"ל ולשרת את מדינתו. "בסופו של דבר, אני אתגייס לצה"ל", הוא מבטיח לעצמו | **נריה רוזנברג**

עם הזמן למדו הילדים בבית הספר ובישיבה התיכונית כיצד להתנהל מול דניאל, שהמגבלה שלו לא נושכת וההצקות הלכו ופחתו. דניאל היה חניך בבני עקיבא בשוב ובהמשך גם מדרוך. "גם שם לקח זמן עד שהסתגלו אליי אבל בהמשך זה היה יותר טוב. יצאתי בתור חניך לפעילויות, למעט מחנות וגם כמדריך לקחתי חלק ברוב הפעילויות".

איך החניכים הגיבו כשראו אותך?
"בהתחלה הם קצת התקשו לקבל את זה, אבל אחרי תקופה קצרה הם אמרו 'זה המדריך שלנו'".

בצעירותו, דניאל מעיד על עצמו שהיה מבקש עזרה בהרבה תחומים ובשנים האחרונות הוא הפך ליותר עצמאי ואחראי למעשיו. הוא נוסע בטרמפים, עולה לאוטובוסים, מתנייד בחופשיות עם כסא הגלגלים, הכל באופן עצמאי.

עם סיום לימודיו בישיבה התיכונית דניאל רצה כבר להתגייס לצה"ל, אבל אביו ביקש ממנו שיבדוק כמה ישיבות או מכינות כדי להטעין את עצמו טרם שירותו הצבאי. דניאל התלבט קלות.

הוא הלך, או יותר נכון התגלגל, כדי לבדוק כמה ישיבות ומכינות ולבסוף החליט ללמוד במכינת 'ארזי הלבנון' שהיתה במעלה אפרים ועברה לפני

המגבלה שלו היא מלידה. "בעקבות מום מולד, נגרמה פגיעה בעמוד השדרה שהשפיעה על רגליי", הוא מספר. על שתי רגליו של דניאל יש סדים התומכים בו ומעל מותניו יש לו עוד "ברזלים" כהגדרתו, המייצבים את גופו. "יש בגילי רק עוד ארבעה נערים עם הברזלים הללו", הוא מציין. לדניאל משפחה חמה ותומכת שדחפה אותו כל השנים ועודדה אותו להצלחה. "יש לי משפחה מדהימה", הוא מעיד. "הם לא נתנו לי להרים ידיים בשום מצב, הם לא איפשרו לי לוותר לעצמי".

דניאל למד במסגרות רגילות בשוב בית אל, החל מבית הספר היסודי ועד לסוף הישיבה התיכונית כשיש לו בידו תעודת בגרות. "המכשול שהתמודדתי איתו היה בתחום החברתי", הוא עונה לשאלתי מה היה לו הכי בצעירותו. הייתי בהתחלה קצת מנותק, ישנתי הרבה בבית. ילדים היו מתרחקים ממני, לא ידעו איך 'לאכול' אותי. היו לעיתים מציקים לי ומלגלים עליי, זו הייתה תקופה לא קלה".

היו לך שאלות על הנכות שלך, למה

זה קרה דווקא לך?

"קיבלתי את זה כמצב נתון. תמתי אמרתי - זה מה יש ועם זה אנצח".

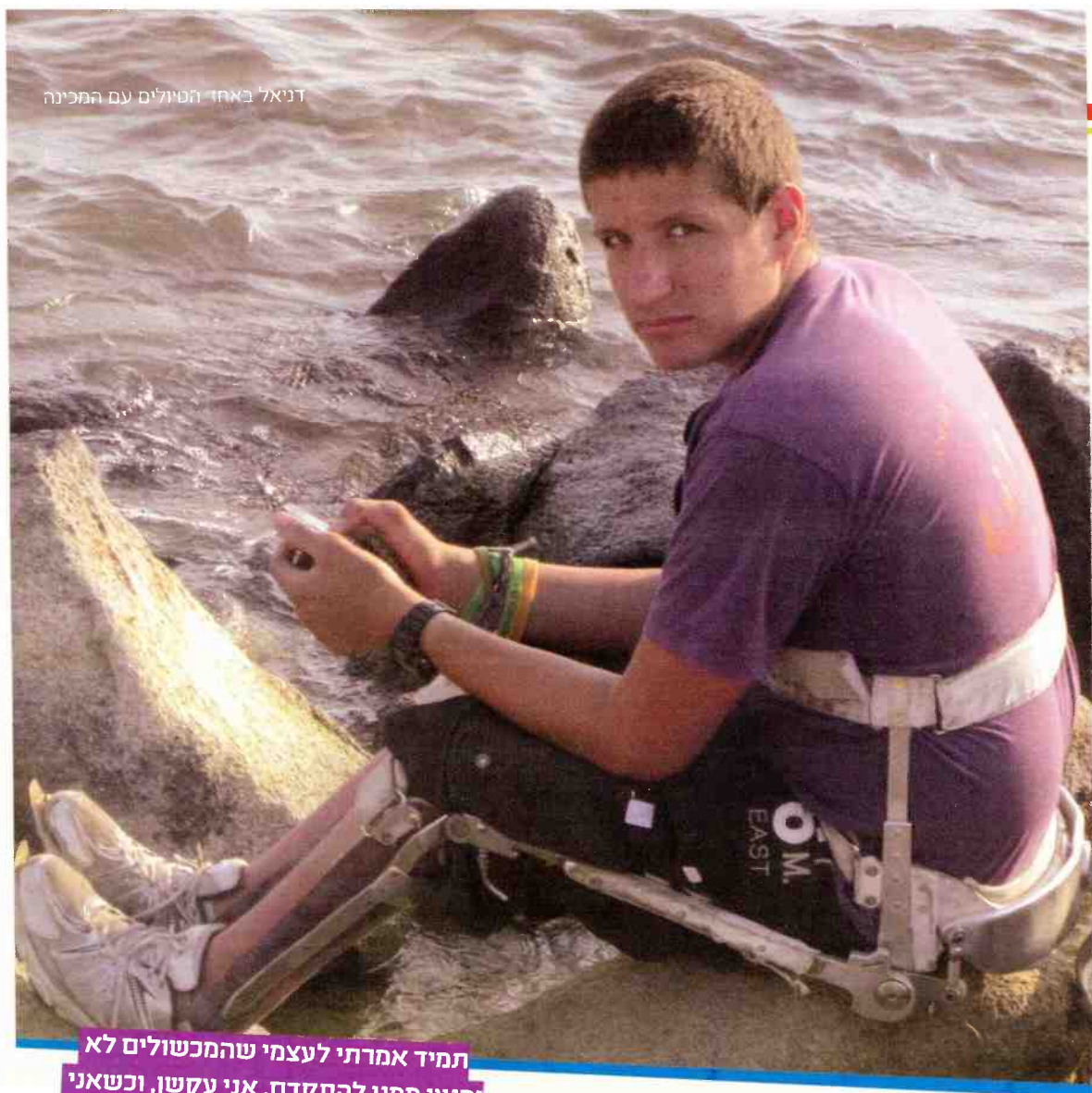
בעתי להיפגש עם דניאל קריגמן במרכז העיר ירושלים. "אני תכף יורד מהאוטובוס בתחנה המרכזית ואני בדרך אליך", הוא אומר לי בטלפון. "אולי תעלה לרכבת הקלה, יהיה לך יותר נוח", אני מפציר בו. "עזוב", הוא משיב לי, "אני מעדיף להגיע ברגל...".

כעבור כמה דקות אני מבחין בו 'דוהר' באמצעות כסא הגלגלים שלו בירידה במדרחוב בן יהודה, עם שני הגלגלים הקדמיים באוויר ועוצר לידי כמעט בחריקה. "אתה רואה שהגעתי מהר", הוא אומר לי בחצי חיוך. "כן, בהחלט...", אני ממלמל ומנסה להתאושש ממה שראיתי לנגד עיניי. אבל זה עוד כלום. בדרך לראיון, אני נזכר שיש שלוש מדרגות שצריך לרדת כדי להגיע למעלית. "מה יהיה?" אני חושב לעצמי. דניאל נעצר לפני המדרגות ואני שואל אותו כיצד לעזור לו. "אה, שטויות", הוא אומר ויורד עם הכסא גלגלים את שלושת המדרגות. הייתי בהלם. דניאל, שמבחין בפליאה שלי אומר, "עשיתי כבר דברים מסובכים יותר...".

עם זה אנצח

דניאל קריגמן (20) השני מבין שמונה אחים, גר בשוב בית אל.

16.62x22.71	32	עמוד 10	מעייני הישועה	26/04/2013	36745396-3
בית הגלגלים - 14170					

דניאל באחד השיטולים עם המכינה

תמיד אמרתי לעצמי שהמכשולים לא ימנעו ממני להתקדם. אני עקשן, וכשאני רוצה משהו אני אשיג אותו

המוטו שלנו הוא שהאדם צריך לממש את הפרוטנציאל שטמון בו, ולא ביחס לאדם אחר, אלא כל אחד עובד על עצמו. אצלנו המילה 'אליטה' לא בלקסיקון. אצלנו חשוב מה ה' צרב בנשמה שלך ומה עשית עם זה. לכן, בין אם זה דניאל קריגמן או מישהו אחר, יש לו מקום אצלנו".

בימים אלו, לאחר שדניאל סיים שנה וחצי במכינת "ארזי הלבנון" בשילה, הוא ממתין בקוצר רוח לגיוסו

גם מתגורר בבית אל ומכיר מקרוב את משפחתו. "באחת הפעמים שנפגשתי עם אביו של דניאל, שאלתי אותו מה קורה איתו אחרי"ב והצעתי לו שילמד אצלנו במכינה", נזכר הרב שרון.

המסגרת של מכינה מיועדת לזן מסויים של בחורים, לא?

"נכון, אבל במכינה שלנו הזן הוא קצת יותר רחב. הוא מכיל בקירבו את מי שבאמת רוצה להתקדם ולא משנה מה מצבו הנפשי או הגופני.

חצי שנה לשוב שילה. לראשונה מוצא את עצמו דניאל בתנאי פנימיה, הרחק מביתו, ושוב צריך להכיר חברים חדשים. "הגעתי עם עוד חבר טוב מבית אל, ופגשתי שם עוד כמה חבר'ה מהישוב. לקח לי כמובן זמן להסתגל למקום החדש, הייתי די שקט ומופנם. עם הזמן התחלתי יותר להיפתח ולהכיר את החברים החדשים".

החניך המצטיין שלנו

ראש מכינת "ארזי הלבנון", הרב זאב שרון, מכיר את דניאל מילדות. הוא

15.8x21.92	33	עמוד 10	מעריני הישועה	26/04/2013	36745409-8
בית הגלגלים - 14170					

הרב זאב שרון דוחף את דניאל בטויל במכינה

הרב שרון: "דניאל הוא אחד מהחבורה כשווה בין שווים. כבוד היה למכינה שהוא אחד מבוגריה"

דניאל (בחולצה סגולה) בשיעור עם חבריו במכינה

את הכי טוב הוא צריך להיות בנקודה שבה הוא הכי טוב. דניאל הוא אחד מהחבורה כשווה בין שווים. כבוד היה למכינה שהוא אחד מבוגריה."

להיות בן-אדם

דניאל גם מבקש לציין את המכינה שהפגינה כלפיו יחס חם. "צוות המכינה מאוד תמך ועזר לי. השאלות באמונה התחדדו לי בעיקר במכינה ושם ישבתי עם הרב שרון שעות ארוכות וקיבלתי לראשונה תשובות לעניין, בכל שאלה שפניתי אליו בנושא אמונה קיבלתי תשובה ויחס טוב. המכינה תרמה לי הרבה, אלה היו שנה וחצי הכי משמעותיות, לימדו אותי להיות בן אדם, בן אדם למקום בין אדם לחברו. המכינה, ללא ספק, נתנה לי דחיפה אדירה שהצילה אותי גם אמונית וגם חברתית - הם נתנו לי את עצמי", הוא אומר בקול נרגש. כאמור בימים אלו ממתיק דניאל

הממחיש את נחישותו ועצמאותו של דניאל. "הלכנו יום אחד לעבוד בכרמים בישוב. דניאל איחר את ההסעה אבל לא ויתר. הוא נסע עם הכסא גלגלים עד למטה, בדרך לא דרך ועבד איתנו בבציר הענבים. הוא לא מבקש טובות מאף אחד." "דניאל עבר תהליך רוחני פנימי גדול מאוד במכינה", מבקש להדגיש הרב שרון, "כמו כל בחור בגילו היו לו שאלות באמונה והוא ישב, למד והתקדם, הוא בהחלט לא חריג אצלנו. גם מבחינה חברתית הוא אהוד על חבריו ויצא איתם לטיולים שהותאמו לו. הוא חי בתנאי פנימייה כמו כולם, לא עושה לעצמו הנחות והוא גם לא קיבל הנחות." "לא משנה היכן אדם נמצא, אם הוא ינצל את מה שטמון בו הוא יגיע הכי רחוק שיש", אומר לסיום הרב שרון, "האדם צריך לתרום לעם ישראל את הכי טוב, וכדי לתרום לעם ישראל

לצה"ל שעדיין מתמהמה. הרב שרון פועל גם הוא כדי שדניאל יתגייס ויצטרף לחבריו שכבר החלו לשרת לפני כחודשיים. "המכינה, כשמה כן היא, מכינה אותך לשלב הבא בחיים", מסביר הרב שרון. "גם לצבא אנתנו לא אומרים שכולם מתאימים להיות קרביים. כל מה שאתה עושה, תעשה הכי טוב מהמקום שבו אתה נמצא ולא מהמקום של חברך. לכן דניאל לא חריג, הוא ינצל את הפוטנציאל שלו ובימים אלו הוא בתהליכים של גיוס לצה"ל".

צלה קשוב לבקשתו?

"פניתי לגורמים שמטפלים בכך, אבל זה הולך לאט. כבר כחצי שנה התהליך מול צה"ל. אני ממליץ לצה"ל לקחת אותו ולהינות מכישוריו. כל משימה שיטילו עליו הוא ידע לבצע על הצד הטוב ביותר." "דניאל, בזכות הוריו, עצמאי לחלוטין", מספר הרב שרון על השתלבותו במכינה. "הוא לא זקוק לעזרה מאיש ואף אחד לא מרגיש את הנכות שלו. מבחינתנו הוא החניך המצטיין של המחזור." הרב שרון נזכר בסיפור אחד

16.46x21.63	34	עמוד 10	מעייני הישועה	26/04/2013	36745423-4
בית הגלגלים - 14170					

כשאני רוצה משהו - אשיג אותו

כבר למעלה משנה שדניאל משחק כדורסל נכים בבית הלוחם בירושלים בלאומית א'. ולפני כמה חודשים הצטרף דניאל לקבוצת עתודה לנבחרת ישראל, בווינגיט. "אני נוסע לשם פעם בחודש לכמה ימים וזה כיף מאוד אבל גם קשה וכואב", הוא אומר בחיך, "לפעמים מתהפכים עם הכיסא ועפים עליך אנשים, לא נעים".

איך אחזי הקליעה שלך?

"לא רע, אבל אני צריך עוד להשתפר", הוא צוחק. ◀

לו שאני לפניו. הוא הסתכל עלי ועל כל המיכשור, התנצל שלא ראה ולא ידע, ונתן לי לעבור. הרבה פעמים אני צריך לעמוד על שלי ולהתעקש כדי לשרוד. הרבה אנשים שרואים אותי נרתעים מחוסר ידע ומפחד. החברה לא כל כך סובלנית עם ציבור הנכים, הרבה אנשים לא מודעים לנושא הזה. אני עולה לפעמים לאוטובוס והנהג מתחיל לתחקר אותי. לא יודעים איך להתמודד איתנו. אבל לאט לאט יש יותר חוקים לטובת הנגישות. אני שם לב שיש יותר מקומות שנגישים".

לסיום הסאגה מול צה"ל ומקווה מאוד לעלות על מדים כבר בקרוב. "תמיד היה ברור לי שאני אתגייס לצה"ל. היכן שאתרום הכי הרבה שם אני ארצה לשרת - חיל הים, מודיעין, לא משנה לי".

בחצי השנה האחרונה הוא עבר הרבה וועדות רפואיות חימונים חוזרים ונישנים. באחת הפעמים הוא כבר היה חסר סבלנות. "באחת הוועדות הגעתי ללשכת הגיוס בירושלים ונמאס לי מהבירוקרטיה. אמרתי לפקידים 'אני מעוניין להתנדב ואני לא יוצא מהבניין עד שאתם מסיימים עבורי את כל הבדיקות הרפואיות!'. הם היו קצת בהלם ומיד הזעיקו את הרופאים וקיצרו לי את התהליך. קיבלתי עד היום כמה פטורים אבל תשובה רשמית אם אני מתגייס ולאן, עדיין לא קיבלתי", הוא אומר בעצב.

לעמוד על שלי

כשאני מבקש מדניאל להסביר כיצד הוא מתמודד עם המגבלה ברחוב הישראלי הן מבחינת הנגישות והן מבחינת היחס, הוא קצת נבוך. "זה יכול להיות הדבר הכי קטן, למשל דלת שהרוחב שלה קטן מ 45 סמ' ואז אני תקוע. או לעבור מדרגות, להגיע לשירותים ציבוריים, לעלות לתחבורה ציבורית, מקומות בילוי, לצערי אין מספיק מודעות. יש מצד אחד את האנשים שאומרים לי 'בא אני אעזור לך', 'אדחוף אותך', ועוזרים לי להכניס את הכיסא לאוטובוס. ויש את הצד השני שאומרים לי תלך מפה, אתה מפריע, אין לך מה לעשות פה ועוד כל מיני אמירות, אבל כבר התרגלתי".

זה לא שקשה לזהות את המגבלה של דניאל עם הכיסא, הקביים או "הברזלים" שמעטרים את חצי מגופו, אבל עדיין יש אנשים שמעדיפים להתעלם. "עמדתי פעם בתור לקופה בחנות עם הקביים ועגלת קניות. לפתע פתחו קופה נוספת בסמוך אליי, התחלתי להתארגן לעבור ואדם שעמד מאחורי עקף אותי. הערתי

15.56x21.72	35	עמוד 10	מעייני הישועה	26/04/2013	36745428-9
בית הגלגלים - 14170					

הרב זאב שרון ודניאל קריגמן בלימוד חברותא

המכינה, ללא ספק, נתנה לי דחיפה אדירה שהצילה אותי גם אמונית וגם חברתית - הם נתנו לי את עצמי

מלבד תחביב הכדורסל וניגון בגיטרה, שלמד לבד, לדניאל יש גם אהבה גדולה לחבריו בעמותת 'קו לחיים'. "הייתי חניך ב'קו לחיים' מכיתה ה' במשך תשע שנים וכעת אני מדריך שם. הרגשתי צורך להחזיר למקום שנתן לי הרבה, כעת אני יכול לתרום לחניכים אחרים. זה המקום הראשון שהתייחסו אלי כשווה בן שווים".

במקביל לפעילותו בקו לחיים, דניאל גם משתתף כחניך, בשלוש השנים האחרונות, בעמותת 'בית הגלגלים' הנותנת מענה לפעילות חברתית לנערים עם מוגבלויות. השבוע דניאל

חזר מטיול בקפריסין בן שבוע ימים, מטעם העמותה. "היה כיף גדול, זו הייתה חוויה מדהימה".

דניאל לא נותן לעצמו להשתעמם והוא כל הזמן מחפש כיצד להעסיק את עצמו, בעיקר בתקופה הזו שהוא מחכה לקראת גיוסו לצה"ל. בימים האלה הוא גם עובד מדי פעם ביקב שילה, "שם אני עושה את ה'ביקבוק' ומכניס את הבקבוקים לארגזים. אני נהנה מאוד ומרגיש שאני עושה משהו עם עצמי שמתאים ליכולות שלי".

"למדתי איך לעבור מכשולים. אם לא נופלים לא לומדים", אומר לסיום דניאל, "תמיד אמרתי לעצמי שהמכשולים לא ימנעו ממני להתקדם. אני עקשן, וכשאני רוצה משהו אני אשיג אותו".

כמו הרצון להתגייס?

"כן, בהחלט. שום דבר לא מרתיע אותי, ההפך, זה רק מאתגר אותי. בסופו של דבר, יתהפך העולם - אני אתגייס ואשרת בצה"ל!"

עד ירידת הגליון לדפוס טרם הגיעה תגובת דובר צה"ל לשאלתנו כיצד מתקדם הטיפול בבקשתו של דניאל. רק נאמר לנו "הנושא בבדיקה". לכשתגיע תשובת דובר צה"ל נפרסמה.